

III. МАЙКАТА НА ГЪРГА

Сега всички бяха доволни. Само старата и болна майка на Гърга плачеше в леглото. Досега не беше разбрала колко лош син има. Гърга, наистина, сега не си беше у дома, защото той отиваше нощем да върши своята лоша работа. Но майка му се боеше, че селяните ще го пребият, ако го открият някъде. Чу как селяните разговарят на двора.

„Ако Гърга сега беше тук, как щяхме да го напердашим!“ - каза един селянин.

„Главата щяхме да му строшим“ - каза втори.

„В огъня щяхме да го хвърлим“ - каза трети.

„Всичко това няма да е умно“ - помисли си Хлапич, - „защото от тоягите Гърга няма да стане по-добър“. Хлапич влезе в стаята и каза на майката на Гърга тихо, за да не чуят селяните:

„Не плачете! Аз познавам Гърга, защото вчера ратаите ми го показаха, когато минаваше през ливадата. Ако аз го срещна по пътя си, ще му кажа да не отива в селото. Ще му кажа да зареже черния човек, да отиде по света и да бъде почтен“.

„Бог да те благослови, дете мое!“ - каза му тогава старата жена и на бедната веднага й стана

по-леко на сърцето, защото видя, че поне Хлапич не се ядосва на нейния Гърга.

Тогава тя даде на Хлапич една кърпичка на вързопче. Във вързопчето имаше сребърна пара.

„Дай това на моя Гърга, ако го намериш“ - каза на Хлапич и пак заплака.

Хлапич ѝ обеща, взе вързопчето, сбогува се с нея и излезе на двора.

Вече нямаше хора на двора. Всеки беше занесъл своето нещо радостно у дома. И Хлапич сега взе кутията на Гита и я занесе на Гита. Гита от радост така го прегърна, че Бундаш се разля, защото помисли, че ще задуши Хлапич.

Вече се беше разсъмнало съвсем и никой не мислеше повече за спане.